

[Qvist Hansen.]

stateret, at disse Lejligheder med Centralvarme ikke paa nogen Maade bruger mere Ildebrændsel end de kakkelovns- og kaminfyrede. Jeg vil altsaa gerne henstille til den højtærede Handelsminister, at han søger at faa dette meningsløse Forhold rettet, saa at Brændselstildelingen bliver nogenlunde retfærdig.

Dernæst vil jeg gerne henstille til den højtærede Handelsminister, at han her fra Rigsdagens Talerstol dementerer, hvad der stod i Jernbaneforeningens Blad „Sølvsnorene“: at man nu i England havde indkøbt 30 000 Uniformer, der skulde bruges til Hjemmeværnet. Det forekommer mig mærkeligt, naar man ved, at største Parten af Danmarks Jernbanefolk gennem Krigen populært sagt har maattet sætte Lap paa Lap og Klud paa Klud, fordi de har været afskaaret fra at faa de nødvendige Uniformer. Naar der skal indføres Uniformer eller Uniformsklæde, forekommer det mig, at en Organisation som Hjemmeværnet godt kunde vente noget længere, inden Medlemmerne fik Uniformer, og at de nødvendige Uniformer til Jernbanefolkene først og fremmest burde fremskaffes. Jeg vil som sagt gerne bede den højtærede Handelsminister om at demtere dette Forlydende og gøre Rigsdagen opmærksom paa, at der ikke er givet Tilladelse til at importere 30 000 Uniformer til Brug for det danske Hjemmeværn.

Jeg vil dernæst gerne bede den højtærede Minister for offentlige Arbejder at tage velvilligt paa Spørgsmaalet om Baneforlægning og Banegaardsflytning i Brønderslev. Det er vel ikke Meningen, selv om der fra visse Sider raabes om Mangel paa Arbejdskraft, at alt det Arbejde, der igangsættes af det offentlige, det være sig Stat eller Kommune eller begge i Fællesskab, skal stoppes af Hensyn til den paastaaede Mangel paa Arbejdskraft. Nu er jeg klar over, at dette Arbejde skal udføres væsentligt ved Midler, som tages fra den saakaldte Vejfond, hvis Indtægter kommer fra Benzinafgiften o. lign., og da de fem Krigsaar ikke har bragt særlig store Midler ind i denne Fond, vil jeg gerne henstille til den højtærede Minister, at han ved Hjælp af sin Kollega den højtærede Finansminister søger at faa en Bevilling paa Finansloven, indtil der engang kommer Penge i denne Fond. Spørgsmaalet ligger saaledes, at Byen Brønderslev leverer en meget stor Del af Arbejderne til det samfundsnyttige Arbejde, der foregaar i den store Vildmose baade med Dyrkning og Forædling af Kartofler, Tørvegravning o. s. v. Dette Arbejde stopper ganske auto-

matisk, saa snart Efteraaret og Vinteren sætter ind, og derfor maa Brønderslev i Regelen i Vinterhalvaaret trækkes med en i Forhold til Byens Størrelse urimelig stor Arbejdsløshed. Det Arbejde, jeg her har nævnt, Banegaardsflytning og Baneomlægning, er Jordarbejde og Transport. Det er ikke et Arbejde, der kræver udenlandsk Materiale, i hvert Fald ikke i første Omgang og ikke i særlig Grad. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han sammen med sin Kollega den højtærede Finansminister søger at tilvejebringe de Penge, der er nødvendige for Paabegyndelsen af det store Stykke Jordarbejde, der ligger dør.

Jeg vil gerne samtidig have Luft for et Hjertesuk. Jeg er klar over, at det omtrent er umuligt at faa ændret de urimelige Forhold, der eksisterer paa de danske Statsbaners Færger. Det er efterhaanden ved at blive noget af en Fabel.

Paa Spisekortet er der een Slags Suppe; den har som Regel tre forskellige Navne, den ene Dag hedder den legeret Suppe, den anden Suppe Julienne, og den tredje Dag noget ganske andet, men det kommer fra een Gryde altsammen. Der er kun een Ret, man kan faa. Hvis man ikke vil have den Ret, kan man lade være, og saa er man henvist til de øvrige Lokaler og Rygesalonen, og der kan man faa noget Smørrebrød, hvis man er heldig. Det vil sige, man skal først og fremmest gaa hen og stille sig i Kø ved Buffeten, og saa faar man noget Smørrebrød, naar ens Tur kommer, hvis der da er noget paa Fadene til den Tid, ellers maa man vente, til der kommer noget igen. Saa faar man det paa en Tallerken, og hvis man er heldig, kan man under Buffeten finde Knive og Gaffler, som man kan tage med sig hen til sit Bord, og saa kan man eventuelt paa et andet Bord finde en Pilsner, som man selv maa trække op, og bagefter kan man allernaadigst betale 15 pCt. til Tjeneren, skønt man har betjent sig selv meget værre end paa nogen Automatcafé. Det gør ikke noget af Hensyn til Rigsdagsmændene eller af Hensyn til Handelsrejsende og Repræsentanter, vi er vant til lidt af alt. Men naar Danmark gerne vil og gerne skulde være et Turistland, hvor Turisterne føler sig hjemme, saa forekommer det mig, at der maa gøres noget med Hensyn til det Monopol, man har givet denne Restauratør til at drive Restaurationen, som det passer ham, det vil sige ikke af Hensyn til Gæsterne, men kun af Hensyn til ham selv, for ellers gaar Danmarks Ry som Turistland fløjten — og det snart. Sidste Gang jeg rejste herover, sad der en 3—4 Englændere